

Erämaassa rauhallista,
luonto hiljainen huminoi
susi vaani saalistansa
karhu marjoja keräsi.

Sunnuntainen kaunis aamu,
helle päivä niin heleä,
oli jälleen koittamassa,
pouta seesteinen tulossa.

Silloin äkkiä kumahti
kirkonkello mahtavasti
susi kuonoa kohotti
karhu nousi katsomahan
mikä meininki menossa
onko uhka saapumassa.

Kutsui kello kummahdellen
kansaa saapumaan sanalle
saamaan hengen vahvistusta,
kutsua kuulemaan Jumalan.

Saapui kansaa kaikkialta
kulki korpien lävitse
pitkos puita ponnistellen
halki metsien osasi.
Veneelläkin vettä pitkin
kansa kirkkohon vaelsi.

Kirkko kansa tummissansa
virret vahvimmat viritti
komeana kaikui laulu
kirkonkattohon kajahti,
uloskin se etsi tiensä

siellä metsähän levisi.

Pappi, ankara rovasti,
luki saarnan tuomitsevan
syytti synneistä kovasti
uhkaeli tuomiolla
kadotukseenkin manasi
kauhustutti kuolemalla.

Pappi kiihtyi vain kovemmin
sivalteli saarnan säilä,
rahvas penkeissä vapisi
vakaa kansa kauhuissansa.
Joko turma nyt tulisi
viekö sielut saatanalle.

Tummat pilvet taivahalla,
raju ilmako tulossa,
jyrinää jo kuuluu tuolta
takaa korpien kivisten.
Salo maiden maisemista
suuren kuusikon sisästä.

Ukon valkoinen vasama,
tuli kirves taivahalta
iski ristihin rajusti
kirkon kattoon kapsautti,
tulen räystääisiin räjäytti
kuumat kielet nurkanpäihin.

Lensi laajalle kipinät
tuleen syttyi Herran-huone
kansa kirkosta pakeni,
ryntä s rahvas kartanolle.
Katsoi kauhulla paloa
tulen liekkein loimotusta.

Tämä kostoko Jumalan?
Syntiselle suunniteltu,
kun on palvottu Paroja,
sekä muita mahtavia
taika keinoja monia
noituuksia noudatettu.

Hiipui hiljalleen kekäle
lähti kansa raskain mielin
koti konnuilleen takaisin,
oman pellon pientarille.
Taakka painava povella
synti kuorma sielussansa.

Erä maassa jälleen rauha
poissa kellojen kumina,
Hauta ristit kummuillansa
katsoi kangasta karua,
viestejänsä hukka ulvoi,
luonto menneitä tarinoi.